

Arrest

nr. 192 251 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. GOSTEK *loco* advocaat E. VANBILSEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 februari 2017.

1.3. Op 22 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 mei 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza. U bent geboren op 11 november 1991 in het ziekenhuis van Khan Younes. U woonde van uw geboorte tot 2006 in Rafah, waarna uw familie verhuisde naar Sheikh Zayed. In 2008 verhuisde uw familie naar al-Shati vluchtelingenkamp in Gazastad. U bleef daar tot aan uw vertrek in augustus 2015. U bent van religie een soennitische moslim. In 2012 huwde u met S.(...) S.(...) M.(...), u scheidde nog in datzelfde jaar zonder uw huwelijk te consumeren. U was sinds 2014 tewerkgesteld bij het communicatie bedrijf al-Itisalat in al-Rimal, Gaza. U bent ingeschreven bij UNWRA.

In 2014 werd u omwille van uw kritische houding ten aanzien van Hamas gedurende één maand opgepakt, vastgehouden en gemarteld. Gedurende die periode kwam u in contact met de neef van uw werkgever M.(...) S.(...) die tewerkgesteld was als verantwoordelijke van een lokale gevangenis van Hamas. Uw overige problemen begonnen kort nadat uw broer B.(...) M.(...) (O.V. 8.130.763) zich verloofde met een meisje – de nicht van uw werkgever M.(...) S.(...) – in mei 2015. Pas na de verloving werd duidelijk dat het meisje afkomstig was uit een erg conservatieve familie die nauwe banden heeft met Hamas. Uw broer zijn verloofde probeerde B.(...) te overtuigen om ook lid te worden van Hamas en een conservatievere levensstijl aan te nemen, o.a. het laten groeien van zijn baard. B.(...) wou echter niet ingaan op dit verzoek, waarna zijn verloofde haar familie inlichtte over de houding van B.(...). Op een gegeven moment – na ongeveer één maand van verloving – kwam de familie van het meisje op bezoek in uw ouderlijk huis. Er ontstond ruzie tussen beide families waarna zowel u als uw broer werden bedreigd door de broers van B.(...) zijn verloofde. Uw broer zijn schoonfamilie eiste de ontbinding van het huwelijk of de conformatie van uw broer aan hun levenswijze. In de nasleep van deze ontmoetingen ontvingen zowel u als uw broer telefonische als persoonlijke bedreigingen van de S.(...) familie. In juli 2015 ontving u een oproepingsbrief van Hamas waarin u gevraagd werd om zich te gaan aanmelden bij het politiekantoor van al-Shati. U besloot in samenspraak met uw familie om te vertrekken. U regelde samen met uw broer de nodige documenten om het land te verlaten en in de tussentijd werden kennissen ingeschakeld om de problemen op te lossen.

Op 19 augustus 2015 verliet u Gaza op legale wijze via de Rafah grenspost. U reisde legaal via Egypte naar Turkije. Vervolgens reisde u illegaal verder via Griekenland, Macedonië, Hongarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland, naar België waar u op 9 september 2015 aankwam. Op 21 september 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw vertrek werd uw vader tweemaal in zijn winkel benaderd door leden van de S.(...) familie. Uw jongere broer M.(...), die ook in de winkel aanwezig was op dat moment, werd door één van hen lichtjes geslagen. Daarnaast hebben leden van de S.(...) familie nootjes uit uw vader zijn winkel onttreemd. Uw broer B.(...) verliet op 20 augustus Gaza en hij diende op 24 september 2015 een asielaanvraag in bij DVZ.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: Uw identiteitskaart, uw UNWRA-kaart, uw rijbewijs, uw paspoort, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw scheidingsakte, een attest van het Rode Kruis aangaande uw huis, een attest van UNWRA aangaande uw registratie, een oproepingsbrief van Hamas en een kopie van uw schoolresultaten.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken

met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS M.(...) A.(...) dd. 08/02/2017, p.3). U kon immers medische zorgen van de UNRWA genieten (zie CGVS, p. 3) alsook onderwijs volgen bij UNRWA (zie CGVS, p. 5). Op dit moment geniet uw jongere zus nog steeds UNRWA onderwijs (zie CGVS, p.8). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw familie op vaste tijdstippen ook voedsel- en financiële hulp kreeg (zie CGVS, p. 3). U verklaarde dat uw huis, als gevolg van het uitbreken van de oorlog in 2014, beschadigd raakte. De geleden schade zou echter op dit moment - op basis van UNRWA-hulp - reeds volledig hersteld zijn (zie CGVS, p. 4). Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat uw familie momenteel nog steeds aanspraak kan maken op de hulp van UNRWA, weliswaar minder dan voorheen (zie CGVS, p. 7). In dit verband verklaarde u dat de geboden hulp afhankelijk is van het aantal aanwezige familieleden (zie CGVS, p. 7). Aangezien u, uw broer en uw zus zich thans in het buitenland bevinden, is de hulp logischerwijs minder dan voorheen.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst is het bevreemdend dat uw familie pas **na de verloving** op de hoogte werd gesteld van **de politieke en religieuze overtuiging** van uw broer zijn verloofde en haar familie. Zo stelde u uitdrukkelijk dat u pas in de maand nadat uw broer zich verloofde voor een eerste maal vernam dat de familie S.(...) een erg conservatieve familie is met nauwe banden met de religieus extremistische organisatie Hamas (zie CGVS, p. 13). Dit zou pas aan het licht gekomen zijn door herhaalde gesprekken tussen uw broer en zijn verloofde, waarin zij hem onder andere vroeg een andere levensstijl aan te hangen en zijn baard te laten groeien en een verhitte discussie begin juli tussen beide families (zie CGVS, p. 13 en 14). Dit is wel opmerkelijk en druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familie op voorhand bij verschillende partijen geïnformeerd heeft naar de familie S.(...) alvorens een huwelijksaanzoek te doen (zie CGVS, p.13). Het mag dan ten zeerste verbazen dat gedurende die contacten niet gepeild werd naar de politieke- en/of religieuze houding van de aanstaande partner en haar familie. Noch dat men uw familie op dat moment niet zou hebben ingelicht over de hechte banden tussen de familie van de vrouw en Hamas. Binnen de Arabische cultuur is het immers de traditie om uitgebreid kennis te maken met beide partijen – om afspraken te maken en de bruidsschat te regelen - alvorens een huwelijksaanzoek te aanvaarden. Het kan dan weinig overtuigen dat een dergelijk belangrijk onderwerp als jullie levenswijze of politieke voorkeur niet besproken zou zijn. Bovendien moeten beide families zich akkoord verklaren alvorens de verbintenis voltrokken kan worden. Het mag dan ook verbazen dat, indien één van beide partijen niet voldoet aan de verwachtingen – in dit geval het feit dat uw familie een minder conservatieve levensstijl heeft -, de andere partij zich in de eerste plaats al akkoord zou hebben verklaard met het huwelijk.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u vóór de verloving reeds een aanvaring had met de broer van uw broers verloofde, die tewerkgesteld was als verantwoordelijke van een lokale gevangenis van Hamas (zie CGVS, p.15). U werd naar aanleiding van kritische uitspraken ten aanzien van Hamas in de loop van 2014 opgesloten (zie CGVS, p. 15). Gedurende een periode van één maand werd u gevangen gehouden en werd u naar eigen zeggen gemarteld (zie CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt dat u op dat moment hoogstwaarschijnlijk op de hoogte was van de naam van de broer van de verloofde (zie CGVS, p. 15). Het mag dan ook verbazen dat u voor het voltrekken van de verloving niet de link heeft gelegd tussen de aanstaande verloofde en haar broer. Des te meer aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u aan de oorsprong lag van de verbintenis (zie CGVS, p. 13). U verklaarde immers dat u reeds verscheidene jaren tewerkgesteld was bij M.(...) S.(...), de oom van uw broer zijn verloofde, in zijn bedrijf al-Itisalat. Op een bepaald moment heeft u binnen uw bedrijf gezocht naar een geschikte partner voor uw broer en bent u terecht gekomen bij de nicht van uw werkgever. Gedurende die periode werd u naar eigen zeggen door de neef van uw werkgever opgepakt en vastgehouden.

Dat u - indien u werkelijk werd opgepakt en opgesloten door de neef van uw werkgever – niet op de hoogte zou zijn geweest van de familiale connectie tussen beiden is weinig aannemelijk. Dat u na dit

incident niet op de hoogte zou zijn geweest over de banden van S.(...) familie met Hamas is eveneens weinig waarschijnlijk. Het mag dan verbazen dat u alsnog een familielid van deze familie zou voorstellen als de toekomstige partner voor uw broer. Daarenboven mag het ten eerste verbazen dat u in de periode van twee jaar dat u tewerkgesteld was bij het al-Itisalat bedrijf nooit iets zou hebben opgevangen van de politieke- en religieuze overtuiging van uw werkgever en zijn familie. Daarnaast is het opmerkelijk dat u geen verdere details kon geven met betrekking tot de familie van uw broer zijn verloofde. U was niet op de hoogte van haar naam noch op de hoogte van de namen van haar broers die u naar eigenzeggen verschillende malen telefonisch en persoonlijk bedreigden (zie CGSV, p.15). U bent evenmin op de hoogte van de werkelijke toedracht van de problemen tussen uw broer en zijn verloofde, ondanks het feit dat deze aan de basis lagen van uw eigen problemen (zie CGVS, p. 14). Daarenboven kan u geen verdere informatie geven over de echtscheiding van uw broer die voltrokken werd op de dag van zijn vertrek (zie CGVS, p. 8), ondanks het feit dat zowel u als uw broer samen naar België kwamen. Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de bovengenoemde elementen aangezien u uw asielrelaas hoofdzakelijk ent op de problemen die uw broer, en bij uitbreiding ook u, zouden hebben ondervonden naar aanleiding van uw broer zijn huwelijk.

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat uw broer zijn schoonfamilie eiste dat hij zich ofwel conformeerde naar hun conservatieve levensstijl ofwel dat de verbintenis verbroken zou worden. In dit laatste geval zou uw familie echter wel geen aanspraak meer kunnen maken op de reeds betaalde bruidsschat (zie CGVS, p. 14 en 16). Uw familie heeft getracht om via bemiddeling de problemen tussen beide families op te lossen, zonder enig resultaat aangezien uw broer zijn schoonfamilie bleef vasthouden aan bovengenoemde eisen (zie CGVS, p. 17). Dient te worden opgemerkt dat uw broer op de dag van zijn vertrek officieel de echtscheiding heeft geregeld waardoor de basis van de problemen werden weggenomen en op die manier tegemoet gekomen werd aan de eisen van zijn schoonfamilie (zie CGVS, p. 8).

Uit uw verklaringen blijkt dat zowel u als uw broer verscheidene malen bedreigd werden door de S.(...) familie omwille van uw broer zijn verlovings. Zo zou één van uw broer zijn schoonbroers – diegene waar u reeds mee in aanraking was gekomen gedurende uw tijd in de gevangenis – tijdens een verhitte discussie tussen uw beide families ermee bedreigd hebben u opnieuw te laten meemaken wat het jaar daarvoor reeds had moeten ondergaan (zie CGVS, p. 15). In de nasleep van die discussie ontving uw broer verschillende dreigberichten op zijn gsm en werd u op uw werk aangesproken door leden van uw broer zijn schoonfamilie (zie CGVS, p. 13 en 16). Daarnaast wou uw broer zijn schoonfamilie u specifiek kwetsen – omwille van uw uitgesproken mening - door u bijkomend een oproepingsbrief te sturen waarin u gevraagd werd zich te melden bij het politiekantoor van al-shati (zie CGVS, p. 13). Dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat dreigementen die uw broer kreeg aansloten bij de eerdere houding van uw broer zijn schoonfamilie, waarin uw broer gevraagd werd zich ofwel te conformeren naar hun conservatieve levensstijl ofwel de verbintenis te verbreken (zie CGVS, p.16). Uit uw verklaringen blijkt dan ook geenszins dat uw broer zijn schoonfamilie verder kwade bedoelingen had. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u slechts eenmalig op uw werk werd benaderd door uw broer zijn schoonfamilie (zie CGVS, p. 13 en 16). Voorts blijkt uit de oproepingsbrief - die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde – uitsluitend dat u zich op 20 juli 2015 moest aanmelden bij het politiekantoor van al-shati (zie CGVS, p. 11). De reden voor de oproeping wordt op geen enkele wijze vermeld op de oproepingsbrief. Er wordt louter gemeld dat u zich op 20 juli 2015 moet melden bij M.(...) H.(...) in het politie kantoor van al-shati (zie CGVS, p. 11). Het mag dan verbazen dat u er van overtuigd bent dat de oproeping gerelateerd is aan uw broer zijn huwelijk en de bijhorende problemen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet op die oproepingsbrief bent ingegaan, waardoor u logischerwijs in de onmogelijkheid verkeerd om met zekerheid te stellen of de oproeping al dan niet gelieerd is aan uw broer zijn huwelijksproblemen. Daarenboven mag het verbazen - indien uw oproeping verband hield met uw broer zijn huwelijksproblemen - dat enkel u een dergelijke oproeping heeft gekregen. Uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode na het ontvangen van de oproepingsbrief u en uw broer zijn vertrek regelde. Wat bijkomend ten eerste mag verbazen is dat Hamas geen enkele poging heeft ondernomen voor of na uw vertrek om u te zoeken (zie CGVS, p.17). Indien u effectief gezocht werd door Hamas, dan kan de vraag worden gesteld waarom men niet gericht bij u thuis naar u zou zijn komen zoeken nadat u op 20 juli niet op hun oproeping was ingegaan. U verliet Gaza immers pas op 19 augustus 2015. Dit, wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u door Hamas worden gezocht.

Dat u de oproepingsbrief in kwestie voorlegt, wijzigt niets aan voorgaande. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval.

Voorts verklaarde u dat uw vader en uw broer M.(...) naar aanleiding van jullie vertrek problemen hebben ondervonden met leden van de S.(...) familie. Zo zouden twee familieleden van uw broer zijn echtgenote nootjes gestolen hebben uit uw vader zijn winkel en uw jongere broer een klap uitgedeeld hebben (zie CGVS, p. 9 en 17). U stelde dat uw jongere broer 'niet hard' werd geslagen aangezien hij nog héél erg jong is, bovendien werd uw vader met rust gelaten omwille van zijn hoge leeftijd (zie CGVS, p. 17). Voorts dient te worden opgemerkt dat uit uw voorgaande verklaringen duidelijk blijkt dat uw familie niet werd gekwetst (zie CGVS, p.9). Bijkomend kan op basis van uw verklaringen afgeleid worden dat enkel naar u en uw broer zijn verblijfplaats werd gevraagd. Voorts verklaarde u dat, met uitzondering van deze twee bezoeken in uw vader zijn winkel, niemand nog naar u is komen vragen of zoeken (zie CGVS, p. 17). Hieruit mag blijken dat indien u in het verleden al ooit een doelwit zou zijn geweest - wat we ten eerste kunnen betwijfelen aangaande op bovenvermelde informatie bevindingen - dit op dit ogenblik geenszins het geval is.

Tot slot dient er te worden vastgesteld dat de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt door **de vrijwillige terugkeer van uw broer naar Gaza** (zie administratief dossier). De vrijwillige terugkeer van uw broer B.(...) is in deze hoogst opmerkelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw broer naar aanleiding van zijn verloving dezelfde problemen als u zou hebben ondervonden. Het mag verbazen dat uw broer, indien hij werkelijk vreesde voor zijn leven zoals u wil doen uitschijnen aan de hand van uw verklaringen, besloten zou hebben om vrijwillig terug te keren naar Gaza. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat de vrijwillige terugkeer van uw broer aantoont dat hij, en bijgevolg u, geen gevaar ter vervolging vreest in Gaza. Hieruit mag blijken dat indien u doch uw broer in het verleden al ooit een doelwit van de S.(...) familie en/of Hamas zouden zijn geweest - wat we ten eerste kunnen betwijfelen aangaande op bovenvermelde bevindingen - dit op dit ogenblik geenszins het geval is.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de

bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet geviséerd. Er is in de Sinai te Egypte actueel echter geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone.

De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Ook in de maanden januari tot en met april 2017 was de grensovergang één of meerdere dagen per maanden geopend. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Zo zijn er in 2016 minstens 28 492 personen via de grensovergang te Rafah teruggekeerd naar de Gazastrook. In het eerste kwartaal van 2017 zijn er 5838 Gazanen teruggereisd naar de Gazastrook.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang op onregelmatige tijdstippen openen, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale) media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingsdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop hij de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juni 2016 maandelijks één of meerdere dagen geopend geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

*Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 31 maart 2017 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die*

pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw familie woonde in al-Shati is jullie eigendom (zie CGVS, p. 4). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw vader als zelfstandige een eigen nootjeswinkel heeft, waar hij ongeveer 50 sjekel per dag verdient (zie CGVS, p. 6). Het gezinsinkomen werd verder aangevuld met de inkomsten van uw activiteiten bij al-Itisilat. In totaal verdiende u maandelijks zo'n 1000 sjekel (zie CGVS, p. 5). Uw broer, die tewerkgesteld was in de winkel van uw vader en daarnaast werkte voor een bevriende zakenman, droeg eveneens bij aan het gezinsinkomen (zie CGVS, p. 7). U verklaarde dat op basis van die verschillende inkomens en de bijkomende financiële hulp van UNWRA uw familie in staat is om in hun onderhoud te voorzien (zie CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw gezin op moeilijke momenten financiële steun krijgt van uw familie aan moederskant. Langs moederskant zijn ze rijk, zo stelde u (zie CGVS, p. 9). Het betreft wel leningen die later afbetaald moeten worden. Dient echter te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin in het verleden steeds in staat was zulke leningen af te betalen (zie CGVS, p. 9). Nadat u, uw broer B.(...) en uw zus S.(...) Gaza verlieten, verkochten uw ouders de ouderlijke woning (zie CGVS, p. 7). Met de inkomsten van die verkoop waren uw ouders in staat om enerzijds een kleinere woning aan te kopen en anderzijds hun leningen, aangegaan om jullie reizen naar Europa te bekostigen, af te betalen (zie CGVS, p. 10). Daarenboven kan op basis van uw verklaringen geconcludeerd worden dat u in Gaza over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS, p. 6, 7 en 8). Uit uw verklaringen kan eveneens opgemaakt worden dat uw familiale banden de zoektocht naar werk in het verleden al eens op een aanzienlijke wijze hebben vergemakkelijkt (zie CGVS, p. 5). Deze bevinding en uw verklaringen inzake uw leefomstandigheden voor uw vertrek doen besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelikheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëlijs leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas.

Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014

werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, uw UNWRA-kaart, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw scheidingsakte, attest van UNWRA aangaande uw registratie en de kopie van uw schoolresultaten bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst en uw studies alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Het attest van het Rode Kruis aangaande uw huis bewijzen de schade aan uw huis, maar hebben eveneens geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat de schade op dit moment reeds hersteld is door UNWRA. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De oproepingsbrief van Hamas werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, gaat verzoeker in een eerste onderdeel in op zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, waarbij hij zijn verweer formuleert als volgt: "Verweerder verdeelt haar beslissing d.d. 22.05.2017 onder in verschillende

problemen, die haar doen besluiten tot de uitsluiting van verzoeker van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker wenst vooreerst op te merken dat zijn asielaanvraag in zijn totaliteit dient beoordeeld te worden.

De proceduregids van het UNHCR stelt dat het cumulatief effect van de diverse problemen wel degelijk een persoonlijke situatie van persoonlijke onveiligheid uitmaakt.

Verder wenst verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. (RvS 6 juli 2010, nr. X)

De overheid moet haar beslissing steunen op feiten die een determinerende invloed hebben op de uiteindelijke beslissing.

Bij het aanvoeren van een schending van de materiële motiveringsplicht moet derhalve worden nagegaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. (RvS 13 september 2010, nr. X)

Verweerder stelt in haar beslissing d.d. 22.05.2017 het volgende:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u slechts eenmalig op uw werk werd benaderd door uw broer zijn schoonfamilie. Voorts blijkt uit de oproepingsbrief - die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde - uitsluitend dat u zich op 20 juli 2015 moest aanmelden op het politiekantoor van al-shati. De reden voor de oproeping wordt op geen enkele wijze vermeld op de oproepingsbrief. Er wordt louter gemeld dat u zich op 20 juli 2015 moet melden bij M.(...) H.(...) in het politiekantoor van al-shati. Het mag dan verbazen dat u er van overtuigd bent dat de oproeping gerelateerd is aan uw broer zijn huwelijk en de bijhorende problemen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet op die oproepingsbrief bent ingegaan, waardoor u logischerwijs in de onmogelijkheid verkeerd om met zekerheid te stellen of de oproeping al dan niet gelieerd is aan uw broer zijn huwelijksproblemen."

Inderdaad is het zo dat verzoeker niet is ingegaan op de oproepingsbrief die hij vanwege Hamas ontving om zich aan te melden op het politiekantoor van al-shati.

Verzoeker betwist dit niet.

Wel betwist verzoeker het oordeel van verweerder die stelt dat verzoeker onmogelijk kan weten dat de oproepingsbrief zou gelieerd zijn aan de voorafgaande problemen.

Allereerst is het zo dat verzoeker, naast de bedreiging op zijn werk, tevens nog in persoon aan zijn ouderlijke woning én via telefoon diverse bedreigingen heeft ontvangen vanwege de S.(...) familie, die deel uitmaken van de groepering Hamas.

Daarnaast ontvingen ook zijn vader en zijn jongere broer, na het vertrek van verzoeker, nog enkele bedreigingen in hun winkel.

Ten tweede blijkt, uit de originele oproepingsbrief die werd neergelegd op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 08.02.2017, dat deze uitgaat van Hamas, én verzoeker wordt opgeroepen om zich aan te melden op het politiekantoor op 20.07.2015.

Rekening houdende met de opeenstapeling van problemen, die hieronder chronologisch worden opgelijst, valt het niet te verbazen dat verzoeker vanwege Hamas een oproepingsbrief ontving én is het duidelijk dat er een link bestaat tussen de gebeurtenissen die kort voor de oproeping plaatsvonden in mei en juni 2015:

1. De broer van verzoeker, B.(...), verloofde zich in mei 2015 met een meisje uit de familie S.(...), aanhangers van de groepering Hamas.
2. Zowel de verloofde van B.(...), als haar familie trachtten de broer van verzoeker te overtuigen om zich tevens te bekeren tot de groepering Hamas.
3. Als gevolg van de volharde weigering van de broer van verzoeker om in te gaan op de eisen van de familie S.(...), richtte de familie S.(...) zich persoonlijk tot de woning van verzoeker en zijn familie, alwaar er tussen beide families een ruzie onttaardde, gevolgd door verscheidene bedreigingen geuit aan verzoeker en zijn broer.
4. Hierna volgden er in juni 2015 nog een aantal telefonische én persoonlijke bedreigingen gericht aan verzoeker.
5. In juli 2015 ontving verzoeker de oproepingsbrief van Hamas.

Uit samenlezing van deze voorvallen, blijkt duidelijk dat er een verband bestaat tussen deze gebeurtenissen én de oproepingsbrief van Hamas d.d. juli 2015.

Verzoeker is hier dan ook bewust niet op ingegaan, wetende dat de gevolgen ernstig en misschien zelfs dodelijk zouden zijn.

Het feit dat verzoeker niet is ingegaan op de oproepingsbrief en het feit dat verweerder beweert dat verzoeker hierdoor geen weet kan hebben van de reden en de gevolgen, houdt niet in dat verzoeker zich niet in een persoonlijke situatie van ernstig onveiligheid bevond, en nog steeds bevindt.

De situatie in Gaza moet in zijn geheel beoordeeld worden.

Verzoeker werd reeds door de internationale gemeenschap als vluchteling erkend.

De bewijslast van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in het kader van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie ligt lager dan deze van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie.

Het is zo dat artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie juist in het leven werd geroepen om de continuïteit van de bescherming van Palestijnse vluchtelingen te verzekeren.

Om toepassing te maken van artikel 1, D dient er niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A te worden aangetoond, aangezien Palestijnen door de internationale gemeenschap reeds als vluchteling werden erkend.

Maar toch is verzoeker van oordeel dat hij het slachtoffer is en werd van vervolging en dit nog steeds zal worden in het geval hij zou terugkeren naar Gaza.

Verweerder maakt niet aannemelijk dat verzoeker zich bij een terugkeer niet meer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal bevinden."

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de bijstand door UNRWA. Hij voert aan dat algemeen bekend is dat UNRWA met een financieel deficit kampt en in haar mogelijkheden wordt beperkt door de blokkade. Het "Gaza situation report 197" dd. 12 juni 2017 zegt dat UNRWA over een beleid beschikt, maar dat het conflict van 2014 voor een financieel tekort heeft gezorgd dat de uitvoering van het beleid belemmert. Zo werd 257 miljoen dollar aangewend voor het 'noodschuilingsprogramma', waarvoor normaliter 720 miljoen dollar is vereist. Het agentschap van UNRWA streeft naar 402 miljoen dollar om tegemoet te komen aan de minimale humanitaire behoeften van Palestijnse vluchtelingen (stuk 2). Er bestaan dus geen garanties dat dit beleid effectief kan worden uitgeoefend, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat er geen enkele garantie bestaat dat hij bij een eventuele terugkeer opnieuw bijstand van UNRWA zou kunnen genieten. Daarnaast bevindt verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid, waarvan het Hof van Justitie oordeelt dat indien zo'n situatie zich voordoet, de betrokkene van rechtswege als vluchteling moet worden erkend. (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevandorlasi és Allamolgarsagi Hivatal, § 81). Verzoeker wijst tevens op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar wordt geoordeeld dat, opdat de betrokkene de bijstand van de UNRWA kan ontvangen, de verzoeker ook in de mogelijkheid moet zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Over deze mogelijkheid beschikt verzoeker echter niet met zekerheid. Hij verwijst in dit verband naar hetgeen wordt uiteengezet onder het tweede middel.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), argumenteert verzoeker als volgt: "(...) Dat er zich rond het gebied van de Gazastrook conflicten voordoen, meer bepaald ten noorden van Egypte, in de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang bevindt naar Gaza.

In het noorden van Sinai, doen er zich op regelmatige tijdstippen aanslagen voor van extremistische groeperingen, die al talrijke mensen het leven hebben gekost.

Dat bovendien nogmaals dient benadrukt te worden dat uit de verklaringen die verzoeker aflegde, blijkt dat verzoeker wel degelijk gevaar loopt wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Om aan te tonen dat verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, heeft verzoeker correcte, gedetailleerde en doorleefde verklaringen afgelegd die worden bevestigd door objectieve en algemeen gekende informatie.

Hierdoor heeft verzoeker voldaan aan zijn plicht van samenwerking en bewijslast.

Dat dientengevolge aan de voorwaarden van art. 48/4 Vreemdelingenwet is voldaan en verzoeker een ernstige bedreiging van zijn leven dient te vrezen, zodoende dat hij minstens de status van subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

Wat een eventuele terugkeer betreft, is deze enkel mogelijk op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, geopend is.

Verzoeker is van oordeel dat deze grensovergang meestal gesloten is.

De opening van de grensovergang wordt namelijk mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai.

De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, vooral Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

Bovendien wordt de blokkade van Gaza en de sluiting van de grensovergang te Rafah versterkt na de militaire coup, omverwerping van Morsi en de overname van de macht door Al Sisi.

Wanneer de grensovergang in het zeldzame geval wordt geopend, wordt er voorrang gegeven aan specifieke groepen van personen, zoals bijvoorbeeld zij die dringend medische hulp nodig hebben.

Zoals hierboven reeds aangehaald, zorgt ook de veiligheidssituatie in het noordelijke Sinai voor een obstakel in het geval van terugkeer.

Bij het uitvoeren van terreuraanslagen maken zij gebruik van bermbommen en voeren zij guerilla-aanvallen uit op checkpoints, waar verzoeker zou moeten passeren in geval van terugkeer. Verweerder reageert hierop door te stellen dat de aanvallen gericht zijn op militaire en veiligheidsdoelwitten, doch wordt ook de burgerbevolking aangevallen, waarbij er al een groot aantal burgerslachtoffers het leven hebben gelaten."

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betoogt verzoeker onder verwijzing naar stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift dat onderzoekers het erover eens zijn dat het slechts een kwestie van tijd is voordat de Israëlische autoriteiten opnieuw zullen overgaan tot een militaire aanval op de inwoners van Gaza. Het is thans de Israëlische staat als bezettende macht die verantwoordelijk is voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking van Gaza. Dit heeft zij echter niet gedaan, waardoor zij totaal tekort is gekomen aan de aan haar opgelegde internationale verplichtingen. Door de blokkade en de regelmatige militaire aanvallen op de burgerbevolking heeft zij bewust enorm menselijk lijden veroorzaakt. De humanitaire situatie te Gaza is dan ook alarmerend en de systematische schendingen van de mensenrechten en het gebrek aan elementaire humanitaire basisrechten zijn het gevolg van bewuste en intentionele acties genomen door Israël, aldus verzoeker, die dan ook van oordeel is dat een verplichte terugkeer naar Gaza een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Hij benadrukt hierbij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing zelf erkent dat de levensomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dit wordt ook bevestigd door het "Gaza situation report 197" (stuk 2) en het reisadvies uitgaande van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken (stuk 4). Beide rapporten stellen dat de veiligheidstoestand extreem volatiel en onvoorspelbaar is. De bombardementen en het Israëlische grondoffensief hebben reeds veel doden en gewonden veroorzaakt, en nog steeds worden er geregeld raketten en mortieren vanuit Gaza afgevuurd. Daarenboven is door het toenemende aantal Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook hun kwetsbaarheid uitgebreid en de armoede immens gestegen. Het werkloosheidscijfer in Gaza bevond zich in het eerste kwartaal van 2017 op 41,1 procent, één van hoogste cijfers wereldwijd. Verzoeker wijst erop dat hij in 2014 een tijd tewerkgesteld was maar hij hierna niet meer over een job beschikte. Mede gelet op de hoge graad van werkloosheid, acht hij de kans op werk bij een eventuele terugkeer nihil. Hij vervolgt zijn betoog, stellende *"Hoge werkloosheid draagt ertoe bij dat mensen steeds kwetsbaarder zijn voor voedselonzeekerheid en hun vermogen om economische schokken op te vangen, ernstig vermindert. Het berooft tevens mensen van de gelegenheid om voor zichzelf en hun gezinnen te zorgen, waardoor hun gevoel van waardigheid en zelfvertrouwen/zelfwaarde negatief wordt beïnvloed. Rekening houdend met deze recente rapporten, is verzoeker van oordeel dat verweerder een onvoldoende grondige inschatting heeft gemaakt van de leefomstandigheden en economische mogelijkheden in de Gazastrook. De actuele problemen van huisvesting en tewerkstelling, kunnen er toe leiden dat verzoeker in geval van terugkeer zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling."*

2.4. In wat zich als een vierde middel aandient, tracht verzoeker een verklaring te bieden voor de vrijwillige terugkeer van zijn broer naar Gaza. Hij betoogt vooreerst dat een vrijwillige terugkeer van zijn broer niet betekent dat een einde wordt gesteld aan zijn problemen, ook al zijn deze problemen het gevolg van de verloving van zijn broer. Daarnaast wijst verzoeker erop dat zijn broer reeds in Gaza kampte met psychologische problemen. In België verslechterde de psychologische gezondheidstoestand van zijn broer. De psychosen waarmee hij te kampen heeft hebben er volgens verzoeker toe geleid dat hij is teruggekeerd naar Gaza. Dit betekent echter geenszins dat de problemen die aan de basis liggen van zijn vlucht opgelost zouden zijn, aldus nog verzoeker, die nog opmerkt dat zijn broer niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waardoor verwerende partij dan ook niet met grondige kennis van zaken kan oordelen over de persoonlijke situatie van zijn broer en de redenen die aan de basis liggen van zijn vlucht naar België.

2.5. In wat zich aandient als een vijfde middel werpt verzoeker op dat hij als staatloze zou moeten worden erkend.

2.6.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document "Gaza situation report 197" van UNRWA van 12 juni 2017, het document "Actualiteitsnota over het Israëlisch-Palestijns conflict" van Broederlijk Delen van 3 februari 2017 en het reisadvies Israël van de FOD Buitenlandse Zaken.

2.6.2. Op 5 september 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 1 september 2017.

2.7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, (ii) de voorgelegde oproepingsbrief van Hamas zijn geloofwaardigheid niet kan herstellen en de overige documenten enkel zijn persoonsgegevens, herkomst, studies, het feit dat hij bij UNRWA geregistreerd is en het feit dat zijn woning werd beschadigd bevestigen, elementen welke niet worden betwist, (iii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iv) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was, dat de grensovergang ook in de maanden januari tot en met april 2017 één of meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (v) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 mei 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.8. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.9. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.

2.10. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.11. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.12. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.13. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.14. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.15. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers vluchtrelaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen als zou hij door Hamas worden bedreigd en gezocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn directe vluchtaanleiding, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter volharden in en herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in verband met zijn voorgehouden problemen met Hamas. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen. Aan de oproepingsbrief van Hamas kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer deze wordt voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De overige documenten worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct beoordeeld als volgt: *"De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, uw UNWRA-kaart, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw scheidingsakte, attest van UNWRA aangaande uw registratie en de kopie van uw schoolresultaten bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst en uw studies alsook het feit dat u bij UNWRA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Het attest van het Rode Kruis aangaande uw huis bewijzen de schade aan uw huis, maar hebben eveneens geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat de schade op dit moment reeds hersteld is door UNWRA. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. (...)"*

2.16. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 van het EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.17. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 30 januari 2017 en COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA*” van 15 februari 2017) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de “*Operatie Beschermde Rand*” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een “*kruitvat*” waar twee miljoen Palestijnen “*gevangen zijn in een humanitaire tragedie*”. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 1 september 2017 blijkt dat de grensovergang te Rafah midden augustus 2017 voor de eerste maal sinds mei geopend werd om aan 2500 pelgrims de kans te bieden naar Mekka af te reizen. De in Egypte geblokkeerde Palestijnen maakten van de gelegenheid gebruik om terug te keren naar de Gazastrook. De grensovergang werd op 27 en 28 augustus opnieuw in beide richtingen geopend. Hierbij werd aan gestrande reizigers en aan zogenaamde “*humanitaire gevallen*” de toelating gegeven om de grens over te steken. Hoewel uit de COI Focus “*Territoires*

Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza” van 8 mei 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 1 september 2017 blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. Ter terechtzitting bevestigt verwerende partij overigens, verwijzende naar voormelde COI Focus van 1 september 2017, dat een terugkeer naar Gaza niet meer mogelijk is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen de grensovergang van Rafah inderdaad slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet gevisieerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.18. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS